

Arrest

nr. 158 899 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.H., bent een tweeëntwintigjarige Afghaan van Pashtounse origine. U werd geboren in het dorp X in het district Alishang in de provincie Laghman in Afghanistan. U groeide op in uw geboortedorp met uw ouders, twee broers en een zus. Uw vader is landbouwer. U ging naar school tot de negende klas. Gedurende tweeëneenhalf jaar combineerde u school met een job als kleermaker bij S.N.S. op de bazaar van Mehtar Lam. U bent ongehuwd.

U verliet Afghanistan uit vrees voor de taliban wegens een verboden relatie met een meisje. Tijdens uw werk bij de kleermaker maakte u kennis met M., de dochter van een klant. Op 6 dalwa 1391 (Afghaanse

kalender, 26 januari 2013) kwam M. samen met haar moeder naar de winkel om haar bruidskleren te laten maken. M. zou trouwen met M.N., een talib uit de regio. De moeder van M. stelde voor om naar de bazaar te gaan. M. zei dat ze wel in de winkel zou wachten. U begon de kleren die de moeder van M. had meegebracht op te meten. M. zei dat het om haar bruidskleren ging, dat het accuraat moest worden opgemeten en dat dit beter kon gebeuren door de maten rechtstreeks op haar lichaam te nemen. Terwijl u materiaal ging halen, kleedde zij zich uit. U kon zich niet bedwingen. Jullie hadden seksuele betrekkingen. Na anderhalf uur kwam M.s moeder terug en vertrokken zij. Op de huwelijksnacht op 19 dalwa 1391 (8 februari 2013), ontdekte haar kersverse echtgenoot dat M. geen maagd meer was. De echtgenoot van M. kwam u diezelfde nacht met een aantal andere mensen thuis zoeken. U was echter niet thuis. De volgende dag belde uw moeder u met het nieuws dat gewapende mannen u thuis kwamen zoeken. Ze zei dat u met de hulp van uw neef naar Jalalabad moest vluchten. U verbleef een nacht bij K. in Jalalabad. Uw ouders kwamen u daar de volgende dag opzoeken. Bij K. kregen jullie bezoek van de politie die op zoek waren naar u. K. slaagde erin hen om te kopen. Op 22 dalwa 1391 (11 februari 2013) verliet u Afghanistan met behulp van een smokkelaar.

Op 20 dalwa 1391 (9 februari 2013) werd bij uw ouderlijk huis in Kotalai een dreigbrief achtergelaten door de taliban. De familie van M.N. wilde dat uw zus aan een van hen werd uitgehuwelijkt. Er werd een jirga georganiseerd op 29 mizan 1392 (21 oktober 2013) waarbij de ouderen beslisten dat indien uw zus niet werd uitgehuwelijkt aan de familie van M.N., u zelf aan hen moest worden overhandigd. Uw ouders weigerden hierop in te gaan. Vervolgens werd uw vader bedreigd door M.N. en zijn kompanen. Uw vader verhuisde op 9 assad 1393 (31 juli 2014) van zijn dorp naar het districtscentrum Mehtar Lam om aan de bedreigingen van Nabi te ontsnappen. Op 14 saur 1394 (4 mei 2015) werd uw vader er door mannen op een motorfiets neergeschoten. Uw vader werd overgebracht naar het hospitaal van Mehtar Lam. Na zijn herstel in het hospitaal werden uw ouders met K. meegenomen naar Jalalabad waar ze verblijven in een huis dat zij via K. vonden.

U vroeg op 26 augustus 2013 asiel aan in België. U kreeg in het kader van de Dublinprocedure een 26 quater. U werd naar het repatriëringscentrum overgebracht met het oog op een repatriëring naar Italië. U werd er na twee weken detentie vrijgelaten en u bleef in België. Op 26 mei 2015 verklaarde u zich voor de tweede maal vluchteling in België. Ditmaal werd België verantwoordelijk geacht voor uw asielaanvraag. Er wordt bij de beoordeling van uw asielaanvraag voortgegaan op de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw eerste asielaanvraag op 10 oktober 2013, op de vragenlijst die u bij DVZ invulde bij uw tweede asielaanvraag op 29 mei 2015 en op het gehoor dat u aflegde bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 augustus 2015.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de talib M.N. omdat u seksuele betrekkingen had met zijn verloofde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw originele taskara, een origineel attest van de Afghaanse ambassade in België waarin uw familieband met M.M.B. wordt bevestigd, originele documenten met uw schoolresultaten, een originele bevestigingsbrief door de jirga, een origineel medisch attest van uw vader, een kopie van de taskara van uw vader, originele enveloppe, een originele foto van u en uw vader en originele medische documenten in opgemaakt in België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend zijn.

Zo verklaart u dat M. samen met haar moeder kwam naar de zaak waar u werkte om haar bruidskleren te laten maken (CGVS p.13). Toen haar moeder naar de markt vertrok en jullie alleen in de winkel bleven, zou zij zich hebben uitgetkleed en zouden jullie seksuele betrekkingen hebben gehad (CGVS p.13). In de door u geschetste context is dit weinig aannemelijk. Hoewel u aangeeft dat de familie van M. niet bepaald conservatief was, wordt dit tegengesproken door het feit dat M. werd uitgehuwelijkt aan de talib M.N., dat u haar familie beschrijft als 'lokale mensen' die op het platteland wonen en dat zij met een boerka naar de winkel kwam (CGVS pp.13,18). Het is weinig plausibel dat haar moeder M. een week voor haar huwelijk alleen zou laten met een winkeljongen, enkel en alleen omdat M. aangaf dat ze geen zin had om mee te gaan naar de markt (CGVS p.13). Bovendien verklaart u dat uw moeder reeds M.s hand had gevraagd maar dit door de vader van M. werd geweigerd, waardoor het nog minder aannemelijk is dat de moeder van M. haar met u alleen in de winkel zou laten (CGVS p.17). Dat M., een onervaren meisje dat is opgegroeid op het platteland en door haar familie werd uitgehuwelijkt aan een

talib uit de regio, zich vervolgens zou uitkleden in de winkel om u te verleiden en met u te vrijen, en dat u hierop inging, is evenmin geloofwaardig (CGVS p. 13). Gevraagd naar uw beweegredenen om het risico te nemen seks te hebben met dit meisje terwijl er ieder moment iemand de winkel kon binnenkomen, verklaart u dat uw baas er op vrijdag niet was en dat u zich niet kon tegenhouden (CGVS p.18). Seks buiten het huwelijk is in Afghanistan in elk geval al risicovol. In de door u geschetste context is het dat zeker. Het is dan ook weinig overtuigend dat het enige wat u verklaart over het risico dat jullie namen is dat u zich niet kon tegenhouden (CGVS p.18).

Daarnaast zijn uw verklaringen over de problemen die u en uw familieleden in Afghanistan ondervonden en die leidden tot uw vertrek, vaag en weinig overtuigend.

Zo stelt het CGVS zich vragen over de manier waarop M.N. te weten kwam dat u het was die zijn toekomstige echtgenote had ontmoet. Het is weinig aannemelijk dat M. hem bij twijfel over haar maagdelijkheid zou vertellen over jullie seksuele relatie.

Verder verklaart u dat M.N. een talib is, dat hij de neef is van Ma., een bekende talibancommandant uit de regio, dat zijn vader is gestorven en dat hij afkomstig is uit het naburige dorp Paye Khel (CGVS pp.15-16). Verder kunt u geen informatie geven over N. (CGVS pp.14,16). Zo verklaart u niets te weten over de activiteiten van M.N. (CGVS p.16). U kunt niets meer vertellen over zijn familie (CGVS p.15). U verklaart dat M.N. de neef is van commandant Ma., maar u kunt niet duidelijk aangeven hoe u dit wist (CGVS p.16). U verklaart namelijk dat uw vader werd aangevallen in Mehtar Lam door personen wiens gezicht bedekt waren en dat het daardoor duidelijk was dat het om een neef van commandant Ma. ging (CGVS p.16). Deze verklaringen zijn zeer vaag en weinig overtuigend. Zowel M.N. als commandant Ma. zijn afkomstig van het naburige dorp Paye Khel (CGVS pp.16-17). Zij lagen aan de basis van de problemen die u en uw familie in Afghanistan ondervonden. In deze context is het weinig overtuigend dat u niet meer informatie over hen kunt geven.

U verklaart dat er een jirga werd gehouden om te bemiddelen tussen uw familie en de familie van M.N. (CGVS p.7). U weet echter niet wie de aanwezigen op de jirga waren (CGVS p.17). U verklaart dat de ouderen van uw dorp, het dorp Paye Khel en het dorp Dera aanwezig waren (CGVS p.17). U weet echter niet of er familieleden van M. op de jirga vertegenwoordigd waren en u weet niet of M.N. aanwezig was (CGVS p.17). Dat u zelf niet aanwezig was bij de jirga, verklaart niet waarom u niet beter op de hoogte bent van de samenstelling van de jirga (CGVS p.17). U had namelijk contact met uw vader die de jirga bijwoonde (CGVS p.17). Er kan verwacht worden dat u na gesprekken met uw vader over een dergelijk belangrijke gebeurtenis zou weten wie er op de jirga aanwezig was.

Verder is het bevreemdend dat u verklaart dat u niets meer heeft vernomen over M. sinds jullie elkaar in de winkel ontmoetten (26 januari 2013, CGVS pp.13-15). Het is weinig aannemelijk dat u niets meer hoorde over de situatie van M. ondanks het feit dat zij afkomstig was uit het naburige dorp Dera (CGVS p.15) en dat er een jirga werd gehouden waarbij ouderlingen van haar dorp aanwezig waren (CGVS p.17).

Tot slot acht het CGVS uw verklaringen over de problemen die uw familie ondervond na uw vertrek weinig aannemelijk. U verklaart op het interview bij het CGVS op 5 augustus 2015 dat uw vader na uw vertrek op zijn gronden in het dorp werd bedreigd door M.N. en zijn manschappen, dat hij verhuisde naar Mehtar Lam op 31 juli 2014 en dat hij daar op 4 mei 2015 werd beschoten waardoor hij voor zijn veiligheid met K. naar Jalalabad ging wonen (CGVS pp.7-8,18). U heeft het ook over een dreigbrief van de taliban waarin werd gesteld dat uw zus moest worden uitgehuwelijkt aan de familie van N. en dat er een jirga werd georganiseerd waarin werd bevestigd dat uw zus aan hen moest worden uitgehuwelijkt (CGVS p.7). Bij de registratie van uw asielaanvraag bij de DVZ op 29 mei 2015, iets meer dan twee maanden voor uw gehoor bij het CGVS, maakt u echter melding noch van de eis dat uw zus moest worden uitgehuwelijkt, noch van de jirga die werd georganiseerd, noch van de bedreigingen en aanvallen die op uw vader gericht waren en die ervoor zorgde dat hij verschillende keren van woonplaats moest veranderen (DVZ vragenlijst, d.d. 29 mei 2015). U legde op dat moment evenmin de brief van de jirga, het medisch document van uw vader en de dreigbrief van de taliban voor (DVZ vragenlijst, d.d. 29 mei 2015). U verklaart dat u wist dat uw vader werd aangevallen maar dat u op het interview niet de tijd kreeg om dit te vertellen (CGVS p.11). Deze elementen zijn echter zo belangrijk voor uw vrees en uw asielaanvraag, dat het opmerkelijk is dat u met geen woord repte over de eis dat uw zus moest worden uitgehuwelijkt, de jirga die werd georganiseerd of de beschieting op uw vader. Bovendien vestigt het CGVS de aandacht op het feit dat uw ouders na uw vertrek uit Afghanistan op 11 februari 2013 nog tot 31 juli 2014 in u dorp Kotalai bleven wonen (CGVS p.8). Pas meer dan een jaar na uw vertrek werd uw vader door N. bedreigd waardoor hij verhuisde naar de districtshoofdstad Mehtar Lam (CGVS p.7). Nog een lange tijd later, op 4 mei 2015, werd uw vader opnieuw gevisieerd en werd hij neergeschoten (CGVS p.7). Indien het effectief zo was dat u seks had met de verloofde van een talib uit de regio, die bovendien de neef was van een bekende en invloedrijke talibancommandant, is het weinig aannemelijk dat zij zo lang zouden wachten om uw vader te benaderen. U verklaart dat zij wachtten op de organisatie en de uitkomst van de jirga die op 21 oktober 2013 werd georganiseerd (CGVS p.18).

Gezien de macht van de taliban in de regio is het weinig aannemelijk dat zij zo lang zouden wachten op de organisatie en de uitkomst van een jirga die door de dorpsouderen moest worden georganiseerd. Wegens bovenstaande redenen hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen dat u een terugkeer naar Afghanistan vreest omdat u seksuele betrekkingen had met de verloofde van een talib en dat de taliban eiste dat uw zus werd uitgehuwelijkt of dat u aan hen werd overhandigd.

U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Op basis van een medisch onderzoek, dat werd uitgevoerd op 2 september 2013 in het militair hospitaal van Neder-over-Heembeek, kwam de Dienst Voogdij tot het besluit dat u op 2 september 2013 als meerderjarig moest worden beschouwd met 18,3 jaar als minimumleeftijd. (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie referentie 7754748 toegevoegd aan uw administratief dossier). U legde een taskara neer om uw leeftijd aan te tonen, maar dit stuk is niet in staat om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara geeft een indicatie van uw identiteit. Wat betreft de leeftijd die op de taskara staat aangegeven, dient te worden verwezen naar de opmerking dat de taskara niet in staat is om de resultaten van het medisch onderzoek naar uw leeftijd tegen te spreken (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie referentie 7754748 toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien geeft u aan dat u bij aankomst in België verklaarde dat u zestien à zeventien jaar was terwijl op uw taskara staat dat u 11 jaar was in het jaar 2010 (CGVS p.10). Dit gegeven ondermijnt verder de betrouwbaarheid van dit document. Het document van de Afghaanse ambassade in Brussel waarin wordt bevestigd dat u een familielid bent van M.M.B., houdt geen verband met uw asielaanvraag. U geeft zelf aan dat dit document niets te maken heeft met uw asielaanvraag en dat u het enkel wilde voorleggen om aan te geven dat hij een familielid van u is. Uw schoolresultaten, de taskara van uw vader en de foto waarop u met uw vader te zien bent hebben betrekking op uw identiteit, familie en scholing. Deze elementen worden niet betwist door het CGVS. Wat betreft het medisch document over de verwondingen die uw vader opliet na de beschieting, de bevestigingsbrief van de jirga en de dreigbrief van de taliban, dient te worden gesteld dat deze documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. De documenten die door u werden voorgelegd zijn namelijk op een eenvoudige manier te vervalsen waardoor ze op zich geen bewijswaarde hebben. De medische documenten die u voorlegt hebben betrekking op uw medische en psychologische situatie in België en hebben geen uitstaans met de redenen waarom u Afghanistan ontvluchtte. Zij hebben betrekking op een operatie die u onderging aan het oor en op uw mentale toestand. Zij leggen echter geen elementen bloot die een terugkeer naar Afghanistan zouden verhinderen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het

gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn.

Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt

nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. U beschikt over een familiaal netwerk in de stad Jalalabad. U verklaart dat uw ouders zich recent in Jalalabad vestigden en dat zij er verblijven in een huis dat K., de neef van uw moeder, voor hen regelde (CGVS pp.3,9,12). U verklaart dat de acht jerib gronden van uw vader in uw geboorteregio worden bewerkt door een boer en dat uw vader hier inkomsten van heeft (CGVS pp.9-10). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin een goede band hebben met K.. Hij is de neef van uw moeder en wordt door u 'oom' genoemd (CGVS p.12). Hij ving u en uw ouders op in Jalalabad en regelde een verblijfplaats voor uw ouders in Jalalabad (CGVS pp.8-9). U verklaart dat hij welstellend is, dat hij sinds jaren in Jalalabad woont en dat hij in een mooi huis woonde (CGVS pp.8-9). U beschikt bijgevolg over het nodige familiale netwerk en de nodige ondersteuning om zich in Jalalabad te vestigen. Daarenboven ging u naar school tot de negende klas, spreekt u beide landstalen en werkte u tweeëneenhalf jaar als kleermaker (CGVS pp.5,10-11). U beschikt bijgevolg over de vaardigheden om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat u er geen familie heeft behalve K., dat u de stad niet kent en dat de politie u daar zal vinden (CGVS p.19). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet hebben uw ouders zich in Jalalabad gevestigd en krijgen zij er ondersteuning van K., een welgestelde neef van uw moeder die sinds jaren in Jalalabad woont. Dat u de stad niet kent, is geen reden dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. U heeft voldoende vaardigheden en ondersteuning om zich wegwijz te maken in de stad. Dat de politie u in Jalalabad zou zoeken, kan evenmin in overweging worden genomen als reden dat u zich niet in deze stad kan vestigen (CGVS p.19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u gekend zou hebben omwille van uw

relatie met M. zodat problemen met de taliban of de politie niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker voert aan dat het feit dat zijn weergave van hetgeen gebeurde, atypisch is, niet maakt dat deze feiten niet hebben plaatsgevonden. "*Het betreft twee jongvolwassenen die allebei eigentijdse opvattingen hebben over relaties en zich van de toekomstige gevolgen van hun plotse daden niet bewust waren.*" Hij wijst erop dat M. en haar moeder vaste klanten waren die veel vertrouwen in hem hadden. M. had haar moeder verteld dat ze moe was en het daarom niet zag zitten om in de stad te gaan winkelen. Haar moeder ging niet lang wegblijven, waardoor zij het wel vertrouwde. "*Wat er die dag gebeurd is was vrijdag zeker niet gepland op voorhand. Verzoeker is er niet trots op fier op, maar het gebeurde gewoon. Gewoon uit liefde.*"

Verder stelt verzoeker niet te weten hoe M.N. op de hoogte is geraakt van de buitenechtelijke relatie. "*Maar misschien is M. gezwich onder de druk van N. en had ze geen andere keus dan hem de waarheid te vertellen?*"

Dat verzoeker niet veel kennis heeft van M.N., wijt hij aan het feit dat hij zich afstandig hield van de conflicten met de taliban in de regio en geen interesse heeft in geweldplegingen. Hij meent dat hij M.N. wel kon situeren. "*Als er bijvoorbeeld geweldincidenten gebeuren in het dorp en er wordt iemand vermoord, dan wordt er gezegd dat die persoon door de Taliban is vermoord maar er wordt nooit gezegd wie juist de moord heeft gepleegd. Vandaar dat verzoeker ook weinig over de activiteiten van M.N. kan vertellen. Bijgevolg blijkt duidelijk dat verweerster geen rekening houdt met de concrete omstandigheden en de informatie die verzoeker wel weet, gewoonweg negeert.*"

Vervolgens voert verzoeker aan dat zijn vader onder zijn aanvaller M.N. heeft herkend. Tijdens zijn gehoor had verzoeker het over "de" neef en niet "een" neef, met wie hij M.N. bedoelde. Hij meent dat het hier om een nuance gaat die door de tolk niet werd gemaakt bij het vertalen. Als zijn vader M.N. herkende, kan er volgens verzoeker vanuit worden gegaan dat de anderen ook behoren tot de Ma.

Wat betreft de jirga vermoedt verzoeker dat ook M.'s vader aanwezig was. Hij weet ook dat de ouderen, de malik van het dorp en zijn vader aanwezig waren, zodat men volgens hem niet kan volhouden dat hij niet zou weten wie er bij de jirga aanwezig was.

Verzoeker meent verder dat hij duidelijke verklaringen aflegt en originele documenten voorlegt waaruit de daaropvolgende persoonlijke levensbedreigingen en deze gericht tot zijn familie blijken. Hij legde een originele dreigbrief van de taliban neer. "*Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat verzoeker een dergelijk origineel stuk kan voorleggen zonder dat de seksuele betrekkingen, zoals hierboven weergegeven, zich zouden hebben voorgedaan.*" Zijn vader is meermaals het slachtoffer geworden van N.'s bedreigingen.

Zijn familie is uit veiligheidsoverwegingen verhuisd naar Jalalabad. *“Maar ook hier zijn personen langs geweest en hebben naar de verzoeker gevraagd. Dit gebeurde nog maar recent op 7 oktober 2015. Hierop heeft de vader inmiddels een aangifte bij de politie gedaan. Verzoeker legt hier ook de aangifte bij de politie voor en gaat gepaard met een Nederlandse vertaling (stuk 4).”* Hij meent dat enkel kan worden geconstateerd dat de bedreigingen ten opzichte van verzoeker met zijn leven werkelijk is en dat zijn familie op de voet wordt gevolgd door de taliban, waarheen zij ook verhuizen. Dat hij deze feiten niet vermeldde bij een eerste gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), doet volgens hem geen afbreuk aan zijn initiële vrees die hij wel kenbaar maakte in de korte tijd tijdens het gehoor op de DVZ.

Voorts stelt verzoeker dat hij ondertussen reeds jaren in Europa verblijft zodat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden beschouwd als verwesterd, hetgeen opnieuw problemen zouden betekenen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het “fair play”-beginsel en van de materiële motiveringsplicht, *“minsten van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in de provincie Laghman uiterst precair en gevaarlijk is, alsook dat ten onrechte wordt voorgehouden dat *in casu* de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld aangezien hij daar over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief zou beschikken. Hij stelt dat de veiligheid op de weg van Kabul naar Jalalabad niet is gegarandeerd en verwijst dienaangaande naar twee rapporten. Hij stelt in Jalalabad geen leven in veiligheid te kunnen opbouwen. Hij voert aan dat de geweldsincidenten in heel Afghanistan stijgen, zeker nu uit recente evoluties duidelijk blijkt dat ook de Islamitische Staat vaste voet aan de grond heeft gekregen in deze regio. Uit de laatste publicaties van UNAMA en UNHCR kan volgens hem een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict in bijna alle provincies van Afghanistan worden vastgesteld. Verzoeker wijst tevens op de grote “onzekerheid” die zal volgen na de terugtrekking van de internationale troepen. Eveneens verwijst verzoeker naar rapporten van UNGA. Hij wijst erop dat op 17 april 2015 een brutale aanslag werd gepleegd in Jalalabad, waarbij 33 burgers het leven lieten. *“Er dient evenwel opgemerkt te worden dat het gegeven dat mensen niet gedwongen zijn hun woonplaats te verlaten of dat personen uit andere preciaire regio’s een toevlucht zoeken in deze stad, geen veiligheidsbeoordeling inhoudt dat aantoonde dat de stad Jalalabad daardoor werkelijk veilig is.”* Tevens wijst verzoeker nogmaals op de volatiele en hoogst onvoorspelbare toestand, gelet op de aanwezigheid van IS sinds begin juli 2015 is zes districten van de provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is. In de huidige omstandigheden kan er volgens verzoeker geen sprake zijn van een veilig intern vestigingsalternatief.

Verder stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

“Bovendien zijn humanitaire redenen voorhanden om een terugkeer naar Afghanistan niet toe te staan. Immers het beleid van de Afgaanse regering is erop gericht de hervestiging in steden te vermijden en geeft het de voorkeur aan de hervestiging binnen de regio van herkomst. Dit blijkt uit de manier waarop IDP’s behandeld worden door de Afgaanse overheid (wat dan weer de moeilijke leefomstandigheden van IDP’s verklaart): [...]

Bovendien zal bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan verzoeker geconfronteerd worden met het gebrek aan een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan. Dit heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Verzoeker zal daardoor de facto een IDP (“internal displaced persons”) zijn. Het is bekend dat de Afgaanse autoriteiten hen volledig aan hun lot over laten en ze niet worden getraceerd. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afgaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal verzoeker blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de

basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie.

[...]

Bovendien moet op worden gewezen dat ook veel Afghaanse “terugkeerders” met bijzondere humanitaire situaties worden geconfronteerd. Ze vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”.

[...]

De situatie van ‘terugkeerders’ wordt nu ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR. Op verschillende punten is hun toestand vergelijkbaar met die van ontheemden en vormt hun onmogelijkheid om te hervestigen een gevolg van het gewapend conflict.

[...]

Tenslotte dient vermeld te worden dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een **moratorium op uitzettingen naar Afghanistan**. Zo heeft Vluchtelingenwerk Vlaanderen in haar communiqué van 20 september 2013 een moratorium op repatriëringen naar Afghanistan gevraagd. Dezelfde vraag werd door LDH in een communiqué van 24 september 2013 gesteld. De NGO “Médecins du Monde” heeft zelfs verklaard dat: « Médecins du Monde est présente en Afghanistan depuis 32 ans (1981). La situation humanitaire y est très précaire et l'accès aux soins n'y est pas du tout garanti. Le nombre de civils tués reste excessivement élevé. "Ici et là-bas", un même constat : les Afghans sont en danger. Ils méritent une protection particulière et digne que leur pays ne peut, pour le moment, leur accorder. » Uit de bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat het nog steeds niet veilig is in Afghanistan en dat het onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar z'n land van herkomst. Eveneens dient rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker reeds twee jaar zijn land van herkomst heeft verlaten. In casu bevindt verzoeker zich, rekening houdende met de huidige Afghaanse context in een uiterst kwetsbare positie. Minstens dient te worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het kwetsbare profiel van verzoeker zijn er immers voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat verzoeker, in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, zijn verwestering en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker verwijst in die zin naar een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2015 (stuk 8, RvV 15 januari 2015 in de zaak RvV 148 150/IV). Dit arrest kan naar analogie worden toegepast zodat aan verzoeker minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te worden toegekend. Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Een uiterst gebrekkige veiligheidssituatie waarbij het risico om slachtoffer te worden van gewapend geweld en bomaanslagen kan niet worden afgezwakt omdat verzoeker in Jalalabad thans familie wonen heeft. Het feit dat zijn oom onderdak biedt aan zijn familie en welgesteld is, is geen enkele garantie voor de veiligheid in en rond Jalalabad. In de beoordeling van de veiligheidssituatie dient steeds de veiligheid voorop te staan, vooreerst op het vlak van het veilig kunnen bereiken van Jalalabad, vervolgens op het vlak van de reële mogelijkheid om er daadwerkelijk een beschermd en veilig leven te leiden. De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is dan ook te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend karakter van gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, terwijl zij de humanitaire gevolgen, die een gewapende conflict met zich meebrengt, echter verwaarloost. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische Staat zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is. Er zijn in zowel de Afghaanse stad Jalalabad en omliggende gebieden op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders. Verweerster is in wezen blind voor deze situatie.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 25 stukken. Met een aangetekend schrijven van 9 december 2015 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de beëdigde vertaling bij van het stuk 4 bij zijn verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker aanvoert dat de situatie waarin hij seksuele betrekkingen had met M. atypisch is, doch dat dit niet betekent dat de feiten niet hebben plaatsgevonden, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Verweerder besluit terecht dat het niet aannemelijk is dat een onervaren meisje dat verloofd is met de neef van een talibancommandant zich zou uitkleden in een winkel en seksuele betrekkingen zou hebben met verzoeker, temeer gelet op de Afghaanse context. Dit klemt des te meer daar verzoekers moeder reeds de hand van M. had gevraagd en dit geweigerd werd door M.'s vader. Dat M. en haar moeder vaste klanten waren, dat M. moe was en daarom niet mee wou gaan winkelen in de stad en dat verzoeker er niet trots of fier op is, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog steeds geen aannemelijke verklaring kan geven voor de manier waarop M.N. op de hoogte kwam van verzoekers seksuele betrekkingen met M. behalve de suggestie dat M. gewicht was voor de druk.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn kennis van M.N. beperkt is omdat hij zich afstandig hield van de conflicten met de taliban en geen interesse heeft in geweldplegingen, dient opgemerkt dat verzoeker door zijn beweerde handelen wel degelijk een conflict zou hebben met de taliban en dat, daar hij hiervoor in België internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege informeert met betrekking tot de persoon die aan de basis van zijn beweerde problemen ligt, namelijk M.N.. Dat wanneer er incidenten gebeuren in het dorp en er iemand vermoord wordt, men zegt dat die persoon door de taliban is vermoord en niet zegt wie juist de moord heeft gepleegd, is een blote bewering die aan het voorgaande geen afbreuk doet.

Betreffende de aanval op zijn vader komt verzoeker niet verder dan te stellen dat zijn vader onder de aanvallers M.N. heeft herkend. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS dat de aanvallers van zijn vader hun gezicht hadden bedekt en dat het daardoor duidelijk was dat het om een/de neef van commandant Ma. ging (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze aanval. Verder kan niet worden ingezien op welke wijze het al dan niet ontbreken van de nuance tussen "de" neef en "een" neef in de vertaling tijdens het gehoor afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande.

Aangaande de aanwezigheid op de jirga, stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots dat hij vermoedt dat ook M.'s vader op de jirga aanwezig was. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit enkel kan vermoeden en niet zeker weet, aangezien zijn vader eveneens op deze jirga aanwezig zou zijn geweest. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het feit dat hij niet weet of M.N. aanwezig was.

Wat de dreigbrief betreft, kan evenmin worden ingezien waarom het feit dat hij hiervan een originele versie neerlegt, zou inhouden dat de beweerde seksuele betrekkingen met M. werkelijk hebben plaatsgevonden. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Hetzelfde kan overigens worden opgeworpen waar verzoeker een aangifte bij de politie vanwege zijn vader bijbrengt (verzoekschrift, stuk 4 en rechtsplegingdossier, stuk 7). Tevens dient opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de

asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de eis tot het uithuwelijken van zijn zus, de jirga die zou zijn georganiseerd en de aanvallen en bedreigingen ten aanzien van zijn vader die ertoe noopten dat hij verschillende keren van woonplaats moest veranderen, hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweemde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Verweerder wijst in de bestreden beslissing bovendien terecht op het volgende: *“Bovendien vestigt het CGVS de aandacht op het feit dat uw ouders na uw vertrek uit Afghanistan op 11 februari 2013 nog tot 31 juli 2014 in u dorp Kotalai bleven wonen (CGVS p.8). Pas meer dan een jaar na uw vertrek werd uw vader door N. bedreigd waardoor hij verhuisde naar de districtshoofdstad Mehtar Lam (CGVS p.7). Nog een lange tijd later, op 4 mei 2015, werd uw vader opnieuw gevisieerd en werd hij neergeschoten (CGVS p.7). Indien het effectief zo was dat u seks had met de verloofde van een talib uit de regio, die bovendien de neef was van een bekende en invloedrijke talibancommandant, is het weinig aannemelijk dat zij zo lang zouden wachten om uw vader te benaderen. U verklaart dat zij wachtten op de organisatie en de uitkomst van de jirga die op 21 oktober 2013 werd georganiseerd (CGVS p.18). Gezien de macht van de taliban in de regio is het weinig aannemelijk dat zij zo lang zouden wachten op de organisatie en de uitkomst van een jirga die door de dorpsouderen moest worden georganiseerd.”* Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing:

“Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Op basis van een medisch onderzoek, dat werd uitgevoerd op 2 september 2013 in het militair hospitaal van Neder-over-Heembeek, kwam de Dienst Voogdij tot het besluit dat u op 2 september 2013 als meerderjarig moest worden beschouwd met 18,3 jaar als minimumleeftijd. (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie referentie 7754748 toegevoegd aan uw administratief dossier). U legde een taskara neer om uw leeftijd aan te tonen, maar dit stuk is niet in staat om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara geeft een indicatie van uw identiteit. Wat betreft de leeftijd die op de taskara staat aangegeven, dient te worden verwezen naar de opmerking dat de taskara niet in staat is om de resultaten van het medisch onderzoek naar uw leeftijd tegen te spreken (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie referentie 7754748 toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien geeft u aan dat u bij aankomst in België verklaarde dat u zestien à zeventien jaar was terwijl op uw taskara staat dat u 11 jaar was in het jaar 2010 (CGVS p.10). Dit gegeven ondermijnt verder de betrouwbaarheid van dit document. Het document van de Afghaanse ambassade in Brussel waarin wordt bevestigd dat u een familielid bent van M.M.B., houdt geen verband met uw asielrelaas. U geeft zelf aan dat dit document niets te maken heeft met uw asielaanvraag en dat u het enkel wilde voorleggen om aan te geven dat hij een familielid van u is. Uw schoolresultaten, de taskara van uw vader en de foto waarop u met uw vader te zien bent hebben betrekking op uw identiteit, familie en scholing. Deze elementen worden niet betwist door het CGVS. Wat betreft het medisch document over de verwondingen die uw vader opliet na de beschieting, de bevestigingsbrief van de jirga [...], dient te worden gesteld dat deze documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. De documenten die door u werden voorgelegd zijn namelijk op een eenvoudige manier te vervalsen waardoor ze op zich geen bewijswaarde hebben. De medische documenten die u voorlegt hebben betrekking op uw medische en psychologische situatie in België en hebben geen uitstaans met de redenen waarom u Afghanistan ontvluchtte. Zij hebben betrekking op een operatie die u onderging aan het oor en op uw mentale toestand. Zij leggen echter geen elementen bloot die een terugkeer naar Afghanistan zouden verhinderen.”

Deze motivering wordt als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker erop wijst dat hij na zijn “jarenlange” verblijf in Europa verwesterd is, dient erop gewezen dat verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift geen enkel concreet element aan waaruit zijn beweemde verwestering zou kunnen blijken of waaruit zou kunnen blijken dat hij hierdoor problemen zou (kunnen) kennen ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij komt dan ook niet verder dan het opwerpen van een blote bewering, hetgeen niet ernstig is.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; *Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad*, 12 en 13, 10 maart 2015).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van januari 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-

ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheids personeel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3 en 5-25), is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Uit verzoekers informatie blijkt geenszins dat er in de stad Jalalabad met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet actueel een kentering is opgetreden ten aanzien van de analyse zoals hierboven uiteengezet.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. U beschikt over een familiaal netwerk in de stad Jalalabad. U verklaart dat uw ouders zich recent in Jalalabad vestigden en dat zij er verblijven in een huis dat K., de neef van uw moeder, voor hen regelde (CGVS pp.3,9,12). U verklaart dat de acht jerib gronden van uw vader in uw geboorteregio worden bewerkt door een boer en dat uw vader hier inkomsten van heeft (CGVS pp.9-10). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin een goede band hebben met K.. Hij is de neef van uw moeder en wordt door u 'oom' genoemd (CGVS p.12). Hij ving u en uw ouders op in Jalalabad en regelde een verblijfplaats voor uw ouders in Jalalabad (CGVS pp.8-9). U verklaart dat hij welstellend is, dat hij sinds jaren in Jalalabad woont en dat hij in een mooi huis woonde (CGVS pp.8-9). U beschikt bijgevolg over het nodige familiale netwerk en de nodige ondersteuning om zich in Jalalabad te vestigen. Daarenboven ging u naar school tot de negende klas, spreekt u beide landstalen en werkte u tweeënehalf jaar als kleermaker (CGVS pp.5,10-11). U beschikt bijgevolg over de vaardigheden om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat u er geen familie heeft behalve K., dat u de stad niet kent en dat de politie u daar zal vinden (CGVS p.19). Zoals

hierboven reeds werd uiteengezet hebben uw ouders zich in Jalalabad gevestigd en krijgen zij er ondersteuning van K., een welgestelde neef van uw moeder die sinds jaren in Jalalabad woont. Dat u de stad niet kent, is geen reden dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. U heeft voldoende vaardigheden en ondersteuning om zich wegwijs te maken in de stad. Dat de politie u in Jalalabad zou zoeken, kan evenmin in overweging worden genomen als reden dat u zich niet in deze stad kan vestigen (CGVS p.19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u gekend zou hebben omwille van uw relatie met M. zodat problemen met de taliban of de politie niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Dat verzoeker in Jalalabad welstellende familie heeft wonen, is op zich geen garantie voor de veiligheidssituatie in deze stad, doch maakt *in casu* wel degelijk een belangrijk element uit bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief voor verzoeker in Jalalabad. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER